

Lân Vinh

Nụ Hôn Đầu Tiên

Anh bạn đồng nghiệp trẻ một hôm bảo tôi: anh "tự kể chuyện tình" đi. Tôi bảo: Có gì đâu mà kể, thì cũng là tương tư, đưa đón, giận hờn, làm lành, âu yếm, và... chấm hết, thế thôi.

Nào ngờ cuộc đối thoại ngắn ngủi khô khan ấy lại như một bàn tay vô hình đánh thức trong tôi những kỷ niệm của một thời tuổi trẻ, mà mười năm qua dường như đã ngủ yên trong những lo toan của cuộc sống hằng ngày. Hôm đó tôi bị cảm. Em đến thăm, với tư cách là bạn của em gái tôi. Thực ra tôi chỉ bị cảm nhẹ và dường như hoàn toàn khỏe mạnh khi hay em đến. Cho đến lúc ấy, chúng tôi vẫn chỉ là "anh em", mặc dù đã bao lần em hiện ra trong giấc mơ của tôi, và tôi tin rằng trong giấc mơ của em ít nhiều cũng đôi lần có bóng dáng mình. Cái niềm tin mong manh ấy lớn dần, lớn dần mỗi khi khoảng cách giữa tôi và em ngắn lại, rồi lớn đến nỗi trong khi mẹ và em tôi đang lui húi dưới bếp, em vô tình đứng sát bên tôi và tôi đã hôn một cái vào má em thật nhanh, thật bất ngờ, bất ngờ với cả chính tôi. Em hoảng hốt nhìn tôi, lắp bắp: "Anh...", rồi lao vội xuống cầu thang, lấy xe đạp phóng một mạch về nhà, không kịp chào cả mẹ và em tôi. Trong một thoáng tôi đứng lạng người, rồi tự trách mình đại dột.

Chắc em đang nghĩ về tôi xấu lắm. Nghĩ tới đó, tôi lật đật lấy xe đuổi theo em định sẽ xin lỗi và mong em "tha thứ". Tôi đi đường tắt và kịp đón đường khi em về gần tới nhà. Thoáng thấy tôi từ đằng xa, em quay ngược xe trở lại. Tôi thất vọng, thế là hết, không còn gì cứu vãn được nữa. Có nên đuổi theo nữa không, mà đuổi theo làm gì khi em không muốn hiểu tôi? Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn thân thương của em vừa rẽ vào hẻm nhỏ, lòng tôi bỗng xốn xang khôn tả. Và không rõ một động lực nào thúc đẩy tôi đuổi theo, không kịp nghĩ gì ngoài nỗi lo mất em. Em đạp xe thật nhanh, nhưng cuối cùng tôi vẫn đuổi kịp. Tôi đứng chặn trước đầu xe của em, mặt nóng bừng, mồ hôi nhễ nhại. Em không bỏ chạy nữa, chỉ đứng cúi mặt nhìn xuống đất. Đang băn khoăn đến đâu khổ để tìm một câu mở đầu, tôi bỗng nghe một tiếng nói rất nhẹ: "Lần sau...". Các bạn có hiểu tâm trạng tôi lúc ấy thế nào không, hoảng hốt và hạnh phúc, nó giống như tâm trạng của một người vừa đánh rơi một vật quý giá nhất trong đời nhưng lại tìm được ngay. Tôi muốn la lên thật to rằng mình là người hạnh phúc nhất trên trần gian. Dĩ nhiên là tôi đã không làm thế. Rồi chúng tôi dắt xe đi bên nhau suốt con phố dài, không nói năng gì, chỉ có điều khi về đến trước cửa nhà em, cả hai đều nghĩ rằng con phố sao mà ngắn quá.

Tháng năm trôi qua, tình yêu của chúng tôi đã trải qua biết bao nhiêu niềm vui và nỗi buồn. Mỗi ngày qua đi, những nỗi vui buồn ấy lại trở thành kỷ niệm để rồi chìm đi giữa những âu lo của đời sống hiện tại. Bây giờ ngồi nhớ lại những kỷ niệm xưa, tôi chợt thấy biết ơn anh bạn trẻ, dấu chỉ là vô tình, đã nhắc tôi nhớ về quá khứ, để cho tôi nhận ra rằng, chính là những kỷ niệm ấy đã xây thành tình yêu và cuộc sống hôm nay, chính là những kỷ niệm ấy đã giúp tôi sống tốt

hơn, đẹp hơn. Và tôi tự trách mình đã có lúc lấy những nỗi lo toan đời thường để biện minh cho sự quên lãng.

Nguồn: Thời áo trắng

Được bạn: Thành Viên VNthuquan đưa lên
vào ngày: 27 tháng 12 năm 2003